

Lidzbark Warmiński, 10 września 2013r.

**Wojewódzki Sąd Administracyjny
w Olsztynie**

za pośrednictwem

Dyrektora Zespołu Opieki Zdrowotnej
w Lidzbarku Warmińskim

Skarżący: Andrzej Pieślak
11-100 Lidzbark Warmiński
ul. Bema 34

Strona przeciwna:
Dyrektor Zespołu Opieki Zdrowotnej
w Lidzbarku Warmińskim

SKARGA NA BEZCZYNNOŚĆ

Dyrektor Zespołu Opieki Zdrowotnej w Lidzbarku Warmińskim

w sprawie rozpoznania wniosku o udzielenie informacji publicznej

W imieniu własnym na podstawie art. 3 § 2 pkt. 8 w zw. z pkt. 4 ustawy z 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, wnosimy skargę na bezczynność w przedmiocie nieudostępnienia w terminie informacji publicznych, poprzez naruszenie przepisów:

1. art. 2 ust. 2 u.d.i.p. poprzez przyjęcie przez stronę przeciwną, wbrew wyrażonemu tym przepisem wyraźnemu zakazowi żądania od wnioskodawcy wskazywania celu żądania udostępnienia informacji publicznej oraz wbrew faktycznej woli wnioskodawcy, jakoby żądana informacja publiczna miała służyć wnioskodawcy celem ponownego wykorzystania tej informacji publicznej,
2. art. 23a ust. 1 oraz art. 2a ust. 2 u.d.i.p. poprzez zastosowanie w sprawie udostępnienia informacji publicznej przepisów dotyczących ponownego wykorzystywania informacji publicznej, podczas gdy we wniosku skarżącego z 13 sierpnia 2013 roku wyraźnie wskazano, że skarżący żąda udostępnienia mu informacji publicznej w trybie i na

zasadach regulujących udostępnianie informacji publicznej (rozdział 1 i 2 ustawy o dostępie do informacji publicznej),

3. art. 61 ust. 1 i 2 oraz art. 54 ust. 1 Konstytucji RP poprzez nieuzasadnione ograniczenie konstytucyjnego prawa obywatelskiego do uzyskiwania informacji o działalności organów władzy publicznej oraz wolności rozpowszechniania informacji.

Jednocześnie wnoszę o:

1. zobowiązanie strony przeciwnej do dokonania czynności w zakresie wykonania wniosku o udostępnienie informacji publicznej z 13 sierpnia 2013 r.,
2. zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych.

Uzasadnienie

Wnioskiem z 13 sierpnia 2013 roku zwróciłem się do strony przeciwnej o udostępnienie informacji publicznej. Pismem z 20 sierpnia 2013 r. wezwano mnie do złożenia wniosku o ponowne wykorzystywanie informacji publicznej. W związku z tym, iż wniosek o udostępnienie informacji publicznej złożony przeze mnie był poprawny to nie złożyłem innego (nowego wniosku). Następnie pismem z 27 sierpnia 2013 r. zostałem poinformowany, iż mój wniosek o udostępnienie informacji publicznej został pozostawiony bez rozpoznania.

W ocenie skarżącego stanowisko strony przeciwnej nie jest prawidłowe, a przyjęcie przedstawionej kuriozalnej interpretacji nowelizacji ustawy o dostępie do informacji publicznej dokonanej ustawą z dnia 16 września 2011 roku o zmianie ustawy o dostępie do informacji publicznej oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. 2011 r. nr 204 poz.1195) prowadzi w prostej linii do zanegowania całego wnioskowego trybu udostępniania informacji publicznej i zastąpienia tego trybu prawem do ponownego wykorzystywania informacji publicznej.

Strona przeciwna nie dostrzega - albo też udaje że nie dostrzega - że inny jest przedmiot realizowanego przez przepisy ogólne ustawy o dostępie do informacji publicznej, określonego w art. 61 Konstytucji RP, konstytucyjnego prawa do uzyskiwania przez obywateli informacji o działaniach organów władzy publicznej, a inny jest cel implementacji w przepisach szczególnych powołanej ustawy o dostępie do informacji publicznej Dyrektywy Wspólnoty Europejskiej 2003/98/WE, realizowany m. in. w rozdziale 2a ustawy o dostępie do

informacji publicznej. Ustawodawca, wprowadzając nowe rozwiązania zawarte w ustawie z dnia 16 września 2011 r. o zmianie ustawy o dostępie do informacji publicznej oraz niektórych innych ustaw, wskazał wprost, iż przepisy o ponownym wykorzystywaniu informacji publicznej nie naruszają dostępu do informacji publicznej: *"W związku ze zmianą art. 1 u.d.i.p. dodaje się w art. 2 u.d.i.p. ust. 2a, który rozstrzyga o relacji między z jednej strony konstytucyjnymi gwarancjami „prawa do informacji” (art. 61 Konstytucji RP) oraz „wolności wypowiedzi” (art. 54 Konstytucji RP), z drugiej zaś projektowanymi ustawowymi zasadami ponownego wykorzystywania informacji publicznej, a także wskazuje się na wyraźne rozróżnienie instytucji ponownego wykorzystywania informacji publicznej od jej rozpowszechniania. Do ustawy została wprowadzona, wzorowana na art. 1 ust. 3 ww. dyrektywy zasada potwierdzająca, iż ponowne wykorzystywanie nie narusza prawa do informacji publicznej oraz wolności jej rozpowszechniania."* (str. 3 uzasadnienia projektu w/w ustawy <http://orka.sejm.gov.pl/Druki6ka.nsf/wgdruku/4434>).

Przypomnieć należy, iż cele implementowanej dyrektywy (prawa UE) związane są ze sferą możliwych działań Unii Europejskiej w zakresie praw gospodarczych (motyw pierwszy Dyrektywy Traktatu przewiduje ustanowienie rynku wewnętrznego i systemu zapewniającego niezakłóconą konkurencję na rynku wewnętrznym). Harmonizacja zasad i praktyk Państw Członkowskich odnoszących się do wtórnego wykorzystywania w gospodarce informacji wytworzonych pierwotnie przez sektor publiczny przyczynia się do osiągnięcia tych celów. Rezultatem tych działań nie może być jednak ograniczenie konstytucyjnych zasad Państwa Członkowskiego, w tym ograniczenie dostępu obywateli do informacji o działaniach organów władzy publicznej.

Wnioskodawca wybiera tryb z jakiego chce skorzystać - czy z ogólnego wnioskowego trybu udostępniania informacji publicznej, czy też ze szczególnego trybu ponownego wykorzystywania informacji publicznej. Podmiot zobowiązany będący w posiadaniu wnioskowanej w trybie wnioskowym informacji publicznej, rozpoznając wniosek o udostępnienie informacji publicznej, nie dysponuje (żadną) podstawą prawną do żądania wyjaśnienia przez wnioskodawcę w jakim celu wnioskodawca żąda udostępnienia informacji publicznej, o czym wprost przesądza treść art. 2 ust.2 u.d.i.p. Analogicznie żaden przepis prawa nie pozwala stronie przeciwnej „przekwalifikować” złożonego wniosku o udostępnienie informacji publicznej.

Przedstawiona przez stronę przeciwną interpretacja powoduje bowiem, że każde żądanie udostępnienia informacji w trybie wnioskowym sformułowane przez obywatela w stosunku do podmiotu zobowiązanego stałoby się żądaniem ponownego wykorzystania informacji publicznej, negując tym samym konstytucyjne uprawnienie uzyskiwania przez obywateli informacji o działaniach władzy publicznej.

Strona przeciwna wydaje się całkowicie ignorować liczne rozstrzygnięcia Trybunału Sprawiedliwości w których wyraźnie wskazuje się, że przy ocenie implementacji dyrektyw wspólnotowych do prawodawstwa Państw Członkowskich nie można posługiwać się wyłącznie dosłownym brzmieniem samych dyrektyw. Przykładowo w wyroku z dnia 27 października 2011 roku w sprawie C-362/10 Komisja przeciw Polsce wskazano, że: *"Badając zasadność zarzutów Komisji, należy przypomnieć, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem transpozycja dyrektywy nie wymaga koniecznie formalnego i dosłownego powtórzenia jej przepisów w wyraźnych uregulowaniach ustawowych lub wykonawczych przyjętych w tym celu. Wystarczający może być tu ogólny kontekst prawny, jeżeli zapewnia on skuteczne i zupełne wdrożenie dyrektywy w sposób jasny i precyzyjny. W szczególności obowiązujące zasady ogólne prawa konstytucyjnego lub administracyjnego mogą powodować brak konieczności dokonywania transpozycji za pomocą konkretnych przepisów ustawowych lub wykonawczych. Jednakże przepisy dyrektywy muszą zostać wdrożone w sposób zapewniający im niekwestionowaną moc prawną, z wystarczającą szczegółowością, precyzją i jasnością, aby uczynić zadość zasadzie pewności prawa, zgodnie z którą, w wypadku gdy dyrektywa przyznaje uprawnienia jednostkom, powinny one być świadome całości przysługujących im praw (zob. wyroki: z dnia 30 listopada 2006 r. w sprawie C-32/05 Komisja przeciwko Luksemburgowi, Zb.Orz. s. I-11323, pkt 34; z dnia 16 lipca 2009 r. w sprawie C-427/07 Komisja przeciwko Irlandii, Zb.Orz. s. I-6277, pkt 54, 55; a także z dnia 3 grudnia 2009 r. w sprawie C-475/08 Komisja przeciwko Belgii, Zb.Orz. s. I-11503, pkt 41)."*

Nadto Trybunał Sprawiedliwości wyraźnie w tym samym wyroku wskazał na zupełnie odmienne cele prawa dostępu do informacji publicznej oraz prawa ponownego wykorzystywania informacji wytworzonej przez sektor publiczny. W tej kwestii Komisja wskazuje, że o ile ponowne wykorzystywanie dokumentów sektora publicznego wymaga uprzedniego uzyskania dostępu do tych dokumentów, to oba procesy są oczywiście odmienne. Ponadto cele dyrektywy, wśród których znajduje się, jak to wynika z jej motywu nr 5:

"polepszenie możliwości ponownego wykorzystywania informacji pochodzących od sektora publicznego służące rozwojowi usług w Unii Europejskiej", niekoniecznie są tymi samymi celami którym służą uregulowania krajowe dotyczące dostępu informacji publicznej - przejrzystość działań organów administracji publicznej.

Tym samym należy jeszcze raz podkreślić - wprowadzone nowelizacją ustawy o dostępie do informacji publicznej uprawnienie do ponownego wykorzystywania informacji wytworzonej przez sektor publiczny nie może naruszać konstytucyjnego prawa uzyskiwania przez obywateli w trybie wnioskowym informacji o działaniach organów administracji publicznej i podmiotów wykonujących zadania publiczne, bądź gospodarujących majątkiem publicznym.

*Zauważyć należy, iż podobne sprawy zawisły przed Naczelnym Sądem Administracyjnym, który uznał w sprawach o sygn. akt: I OSK 454/13, I OSK 522/13, I OSK 604/13, I OSK 430/13, I OSK 520/13, I OSK 605/13, iż organy nie mogą samodzielnie decydować o tym w jakim trybie składany jest wniosek. Naczelny Sąd Administracyjny w wyrokach tych stwierdził m. in.: *Zauważyć należy, że zmiany do ustawy o dostępie do informacji publicznej, dokonane nowelą z dnia 16 września 2011 r., nie zmieniły charakteru wniosku skarżącego. Wprowadzenie bowiem nowego trybu dostępu do informacji publicznej oraz zasad ponownego wykorzystywania informacji publicznej nie wpływa w żaden sposób na realizację prawa dostępu do informacji publicznej, której celem jest kontrola władz publicznych, o czym wspomniano powyżej. Przyjęcie odmiennej wykładni prowadziłoby do ograniczenia dostępu do informacji publicznej, co sprzeczne jest z zasadą określoną w art. 61 Konstytucji RP.**

Wobec czego skarga jest w pełni uzasadniona.

Załączniki:

- odpis skargi.
- pismo strony przeciwnej z dnia 20 sierpnia 2013 roku.
- pismo strony przeciwnej z dnia 27 sierpnia 2013 roku.
- wydruk komputerowy maila z wnioskiem o udostępnienie informacji publicznej.